

عنوان مقاله:

عشق در اشعار عرفانی امام خمینی (ره)

محل انتشار:

فصلنامه عرفان اسلامی، دوره 20، شماره 78 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

افدس جهانگیری - دانشجوی دکتری گروه عرفان اسلامی و اندیشه های امام خمینی، واحد اهواز، دانشگاه آزاد اسلامی، اهواز، ایران.

علی اکبر افراسیاب پور - دانشیار گروه ادبیات فارسی، دانشگاه شهید رجایی، تهران، ایران. نویسنده مسئول: ali412003@yahoo.com

فرج اله براتی - استادیار گروه فلسفه و کلام اسلامی، واحد اهواز، دانشگاه آزاد اسلامی، اهواز، ایران.

مریم بختیار - استادیار گروه عرفان اسلامی، واحد اهواز، دانشگاه آزاد اسلامی، اهواز، ایران.

خلاصه مقاله:

امام خمینی، قائل به پوشیده بودن مفهوم عشق به اقتضای پوشیدگی ذات الهی است. وی از سویی بر این عقیده است که عالم هستی همگی سایه حضرت محبوبند حتی عشق جبلی و فطری نیز متعلق به محبوب است و از سویی دیگر آن محبوب مطلق را در نهایت خفا و صف کرده است، تا جایی که حتی به کاربردن واژگان غیب باطن را نیز در باب ذات الهی از سر ناچار و اضطرار می‌داند. زبان غزل و مطلع-های شورانگیز و مضامین عاشقانه و عبارات بی‌پروا، مجالی برای درس و بحث عرفان نمی‌گذارد و اگر اثری و ثمری از عرفان هست، لب و عصاره آن است که چون حلقه بر در عشق، سر می‌کوبد و حاجت می‌گوید. وصل عبارت است از وحدت حقیقت، چون سر به حق متصل-گشت جز حق نبیند و نفس را از خود به طوری غایب گرداند که از کس خبر ندارد. امام با همه عظمتی که برای ارباب عرفان قائل است، ولی شخصیت عرفانی او از همه آنان ممتاز است. حضرت امام(ره) در آثار عرفانی خود به مقام وصل با موضوعات مختلف اشاره کرده-است. امام معتقد است که چشم‌پوشی از لذت‌های دنیوی نه تنها حجاب‌های ظلمانی را کنار می‌زند بلکه پرده‌های نور را یکی پس از دیگری از میان برمی‌دارد. روحیه ملامت‌گری در مکتب عرفانی امام در شعرشان مشهود است. همچنین غزل‌هایشان در کلام و محتوا متناقض-نماست.

کلمات کلیدی:

عشق، عرفان، شعر امام خمینی (ره)، غزل، مضامین عاشقانه، عشق جبلی و فطری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1863807>

